

Arrest

nr. 189 793 van 17 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 14 juli 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 6 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Soedanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 6 juli 2017 wordt de verzoekende partij op heterdaad betrapt op inklimming door de scheepvaart politie van Brugge.

Op 6 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: I(...)

voornaam: I(...)

geboortedatum: 01.01.1988

geboorteplaats: -

nationaliteit: Soedan

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.FO.002877/2017 van de politie zone van Zeebrugge)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Er is een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming. (PV BG.55.FO.002877/2017 van de politie zone van Zeebrugge)

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er is een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er is een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Inzake de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden gesteld dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 7, derde lid, van de Vreemdelingenwet en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

3.1. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt dat het hoogdringende karakter van de vordering ook niet ter discussie staat.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.2.1.1. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij niet zorgvuldig gehandeld heeft door niet te onderzoeken of er een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling indien de verzoekende partij zou gerepatriëerd worden naar Soedan. De verzoekende partij geeft ook een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) waarbij ze onder meer stelt dat om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de verwerende partij de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dient te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij. Om de situatie in Soedan te duiden, wijst de verzoekende partij op recente rapporten van Human Rights watch van januari 2017, van Amnesty International “*Soudan. Des informations attestent le recours à des armes chimiques pour tuer et mutiler des centaines de civils au Darfour*” van 29 september 2016 en naar het arrest van A.I. tegen Zwitserland van 30 mei 2017 van het EHRM.

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

" *PRINCIPES*

De l'article 3 de la convention européenne des droits de l'homme

De la disposition légale

L'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme énonce que:

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Du caractère général des obligations découlant de l'article 3

Dans l'arrêt de Grande Chambre Labita c. Italie, la Cour européenne des droits de l'homme déclare ce qui suit :

« L'article 3 de la Convention, la Cour l'a dit à maintes reprises, consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques. Même dans les circonstances les plus difficiles, telle la lutte contre le terrorisme et le crime organisé, la Convention prohibe en termes absolus la torture et les peines ou traitements inhumains ou dégradants. L'article 3 ne prévoit pas de restrictions, en quoi il contraste avec la majorité des clauses normatives de la Convention et des Protocoles nos 1 et 4, et d'après l'article 15 § 2 il ne souffre nulle dérogation, même en cas de danger public menaçant la vie de la nation (arrêts Selmouni c. France [GC], no 25803/94, § 95, CEDH 1999-V, et Assenov et autres c. Bulgarie du 28 octobre 1998, Recueil des arrêts et décisions 1998-VIII, p. 3288, § 93). La prohibition de la torture ou des peines ou traitements inhumains ou dégradants est absolue, quels que soient les agissements de la victime (arrêt Chahal c. Royaume-Uni du 15 novembre 1996, Recueil 1996-V, p. 1855, § 79) (...) » (Nous soulignons).

Des principes généraux concernant l'application de l'article 3 dans les affaires d'expulsion

La Cour européenne des droits de l'homme expose les principes généraux concernant l'article 3 dans les affaires d'expulsions, dans les termes suivants :

« 111. La Cour rappelle que les États contractants ont le droit, en vertu d'un principe de droit international bien établi et sans préjudice des engagements découlant pour eux de traités, y compris la Convention, de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux (voir, par exemple, Hirsi Jamaa et autres c. Italie [GC], no 27765/09, § 113, CEDH 2012, Üner c. Pays-Bas [GC], no 46410/99, § 54, CEDH 2006-XII, Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni, 28 mai 1985, § 67, série A no 94, et Boujlifa c. France, 21 octobre 1997, § 42, Recueil des arrêts et décisions 1997-VI). Cependant, l'expulsion d'un étranger par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (voir, notamment, Saadi c. Italie [GC], no 37201/06, §§ 124-125, CEDH 2008).

112. Pour établir s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé court ce risque réel, la Cour ne peut éviter d'examiner la situation dans le pays de destination à l'aune des exigences de l'article 3 (Mamatkoulou et Askarov c. Turquie [GC], nos 46827/99 et 46951/99, § 67, CEDH 2005-I). Au regard de ces exigences, pour tomber sous le coup de l'article 3, le mauvais traitement auquel le requérant affirme qu'il serait exposé en cas de renvoi doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause (Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II) » (Nous soulignons)

De l'appréciation de l'existence d'un risque réel

Selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, « (...) pour qu'un éloignement forcé envisagé soit contraire à la Convention, la condition nécessaire – et suffisante – est que le risque pour l'intéressé de subir dans le pays de destination des traitements interdits par l'article 3 soit réel et fondé sur des motifs sérieux et avérés (...) »

La Cour européenne des droits de l'homme précise ce qui suit au sujet de l'appréciation de l'existence d'un risque réel :

« 113. Pour apprécier l'existence d'un risque réel de mauvais traitements, la Cour se doit d'appliquer des critères rigoureux (Chahal c. Royaume-Uni, 15 novembre 1996, § 96, Recueil 1996-V, et Saadi, précité, § 128). Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger un traitement contraire à l'article 3 (voir, par exemple, Saadi, précité, § 129, et N. c. Finlande, no38885/02, § 167, 26 juillet 2005). (...)»

114. L'appréciation doit se concentrer sur les conséquences prévisibles de l'expulsion du requérant vers le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres à l'intéressé (Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 octobre 1991, § 108, série A no 215). À cet égard, et s'il y a lieu, la Cour examinera s'il existe une situation générale de violence dans le pays de destination (Sufi et Elmi c. Royaume-Uni, nos 8319/07 et 11449/07, § 216, 28 juin 2011).

(...)

116. Dans une affaire d'expulsion, il appartient à la Cour de rechercher si, eu égard à l'ensemble des circonstances de la cause portée devant elle, il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on le renvoie dans son pays, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention. Si l'existence d'un tel risque est établie, l'expulsion du requérant emporterait nécessairement violation de l'article 3, que le risque émane d'une situation générale de violence, d'une caractéristique propre à l'intéressé, ou d'une combinaison des deux. Il est clair néanmoins que toute situation générale de violence n'engendre pas un tel risque. Au contraire, la Cour a précisé qu'une situation générale de violence serait d'une intensité suffisante pour créer un tel risque uniquement « dans les cas les plus extrêmes » où l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence (Sufi et Elmi, précité, §§ 216 et 218 ; voir aussi, notamment, L.M. et autres c. Russie, nos 40081/14, 40088/14 et 40127/14, § 108, 15 octobre 2015, et Mamazhonov c. Russie, no 17239/13, §§ 132-133, 23 octobre 2014) » (Nous soulignons).

La Cour précise encore que :

« 87. Pour ce qui est de l'appréciation des éléments de preuve, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion » (F.G. c. Suède, précité, § 115, cité au paragraphe 83 ci-dessus). L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par le requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée » (Nous soulignons).

Enfin, la Cour énonce également que :

« 130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (Vilvarajah et autres, précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, Chahal, précité, §§ 99-100, Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no 2345/02, § 54, CEDH 2005-VI, et Al-Moayad c. Allemagne (déc.), no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007) » (Nous soulignons).

De la charge de la preuve

Lorsqu'un risque de violation de l'article 3 de la Convention est invoqué, la Cour européenne des droits de l'homme a établi les principes suivants en ce qui concerne la charge de la preuve :

«128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H.L.R. c. France précité, § 37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99,

§ 60, CEDH 2001-II). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (Chahal précité, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet » (Nous soulignons).

La Cour précise :

« (...) qu'il faut adopter une approche différente pour l'évaluation de la situation générale régnant dans un pays donné. À cet égard, les autorités nationales qui examinent une demande de protection internationale ont pleinement accès aux informations. Pour cette raison, la situation générale dans un autre pays, notamment la capacité de ses pouvoirs publics à offrir une protection, doit être établie d'office par les autorités nationales compétentes en matière d'immigration (voir, mutatis mutandis, H.L.R. c. France, précité, § 37, Hilal, précité, § 60, et Hirsi Jamaa et autres, précité, § 116). Le paragraphe 6 de la Note du HCR précitée préconise une approche similaire, selon laquelle les autorités statuant sur une demande d'asile doivent tenir compte d'office de « la situation objective qui règne dans le pays d'origine en question ». De même, l'article 4 § 3 de la « directive qualification » requiert la prise en considération de « tous les faits pertinents concernant le pays d'origine ».

De l'obligation de motivation formelle

En combinaison avec les dispositions et principes précités, il convient en outre de tenir compte de l'obligation pour tout acte administratif de reposer sur des motifs matériels exacts, pertinents et admissibles en droit, lesquels doivent ressortir du dossier administratif.

Dès lors qu'un acte est soumis à l'obligation de motivation formelle – comme c'est le cas en l'espèce – les juridictions ne peuvent par contre avoir égard dans leur contrôle qu'aux motifs exprimés dans l'acte.

La loi du 15 décembre 1980 prévoit, en son article 62, § 2, que « les décisions administratives sont motivées. Les faits qui les justifient sont indiqués sauf si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent ».

La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs énonce quant à elle, en ses articles 2 et 3, dans les termes suivants :

« Art. 2. Les actes administratifs des autorités administratives visées à l'article premier doivent faire l'objet d'une motivation formelle.

Art. 3. La motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate »

L'objectif de l'obligation de motivation formelle des actes administratifs imposée par l'article 2 de la loi du 29 juillet 1991 est exprimé dans les travaux préparatoires à l'adoption de ladite loi, dans les termes suivants :

« A l'administré, la motivation procure la possibilité d'être informé des motifs de l'acte administratif en même temps qu'elle lui permet de pouvoir discuter en toute connaissance de cause avec son auteur, de manière à éventuellement pouvoir 'aménager' la décision. En cas de recours, le requérant informé des motifs d'un acte contesté sera plus à même d'organiser ses moyens. Enfin, elle constitue le gage d'un examen sérieux et impartial de l'affaire » (Nous soulignons).

Il existe une jurisprudence abondante du Conseil d'Etat à ce sujet, laquelle précise notamment que :

« Pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. La motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d'un examen des circonstances de l'espèce. L'étendue nécessaire de la motivation dépend des circonstances dans lesquelles la décision est prise.

L'objectif poursuivi par l'obligation de motivation formelle est, du point de vue de l'administré, de lui permettre de connaître immédiatement les motifs qui sous-tendent la décision qui le concerne et d'ainsi pouvoir apprécier en pleine connaissance de cause l'opportunité de contester cette décision » (Nous soulignons).

Le Conseil d'Etat précisant encore que :

« Cette motivation doit non seulement permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont amené l'autorité à adopter celui-ci, mais doit aussi permettre au Conseil d'Etat de contrôler l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs exprimés » (Nous soulignons).

Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ». Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (Nous soulignons).

APPLICATION EN L'ESPECE

1.

La décision litigieuse est notamment motivée comme suit :

« Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekommen van zijn nationale overheden ».

La décision litigieuse énonce ainsi que la détention du requérant est nécessaire afin d'obtenir un laissez-passer auprès des autorités nationales du requérant.

Il se déduit dès lors de la motivation de l'acte attaqué que la partie adverse entend éloigner le requérant vers son pays d'origine, à savoir le Soudan.

2.

Ainsi qu'il a été exposé ci-dessus, lorsqu'elle envisage de procéder à l'expulsion d'un étranger, la partie adverse est tenue à plusieurs obligations en vertu de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

Conformément à la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme citée précédemment, la partie adverse est en effet tenue :

de ne pas expulser un étranger lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 ;

d'apprécier d'office l'existence d'un tel risque compte tenu de la situation générale dans le pays concerné, dès lors qu'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention peut, dans certains cas, exister uniquement en raison d'une situation de violence ;

de prendre en compte, dans son appréciation, toute circonstance pertinente pour l'affaire examinée. Dans ce cadre, la partie adverse est tenue d'attacher de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain.

lorsque le requérant produit des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure d'éloignement était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3, il incombe à la partie adverse de les réfuter.

3.

A la lecture de la décision attaquée, force est pourtant de constater que la partie adverse n'a aucunement examiné ou même envisagé l'existence d'un risque de traitement contraire à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme en cas de renvoi du requérant vers son pays d'origine. Ladite décision ne contient en effet aucune trace d'une appréciation effectuée à cet égard par l'autorité.

4.

En l'espèce, pourtant, plusieurs éléments auraient nécessairement dû conduire la partie adverse à procéder à une appréciation du risque de traitement inhumain ou dégradant en cas de renvoi du requérant dans son pays d'origine.

En effet, d'une part, en ce qui concerne la situation personnelle du requérant, celui-ci était en possession, au moment de son arrestation, d'une carte d'identité de l'Administration des Réfugiés et Personnes Déplacées Internes (Administration of Refugees and IDPs) du Soudan, Province de Darfour, ainsi que d'un certificat de déplacement émanant de ladite administration (pièces 4 et 5).

D'après le certificat précité, le requérant est réfugié dans un camp pour personnes déplacées à Darfour depuis 2003 en raison de la guerre destructive s'opérant à Darfour.

Il s'ensuit que le requérant a déjà été reconnu comme personne vulnérable, ayant dû fuir en raison de la situation de guerre dans son pays.

D'autre part, il est de connaissance internationale que le Soudan – et en particulier Darfour dont est originaire le requérant – est actuellement en pleine guerre civile et le lieu de violations flagrantes des droits de l'homme.

De nombreux rapports, dont certains très récents, attestent de la gravité de la situation des droits de l'homme au Soudan. Peuvent ainsi être cités des extraits des rapports suivants :

Human Rights Watch, "World report 2017 - Sudan", janvier 2017:

« Sudan's human rights record remains abysmal in 2016, with continuing attacks on civilians by government forces in Darfur, Southern Kordofan, and Blue Nile states; repression of civil society groups and independent media; and widespread arbitrary detentions of activists, students, and protesters. (...)

Conflict and Abuses in Darfur

In January, Sudan's armed forces, including the Rapid Support Forces and allied militia, launched coordinated ground and air attacks on populated villages in Jebel Marra, the rebel stronghold in Central Darfur. These attacks continued for much of the year, following Sudan's "Operation Decisive Summer" campaigns in Darfur in 2014 and 2015.

Government forces killed civilians, raped women and girls, and destroyed hundreds of villages. In September, the United Nations found the violence had displaced up to 190,000 people, many of whom are not accessible to humanitarian agencies. Elsewhere in Darfur, attacks on civilians by government forces and inter-communal fighting over land and resources also resulted in deaths, destruction and displacement.

Amnesty International alleged that the government used chemical weapons against civilians. However, Sudan, a party to the Chemical Weapons Convention since 1999, denied the findings and limited the scope of investigation by the Organization for the Prohibition of Chemical Weapons (OPCW).

(...) » (Nous soulignons).

Amnesty International, rapport annuel 2016/2017, Erythrée :

« La situation sécuritaire et humanitaire demeurait dramatique au Darfour, où le conflit armé est entré en 2016 dans sa treizième année.

Les forces gouvernementales ont lancé en janvier une offensive militaire de grande ampleur dans la région du Djebel Marra. Des localités de cette zone ont été la cible d'attaques aériennes et terrestres coordonnées jusqu'en mai. Ensuite, la saison des pluies a rendu le terrain impraticable pour les forces terrestres dans presque toute la zone, mais les opérations aériennes se sont poursuivies jusqu'à la mi-septembre.

Un grand nombre de crimes au regard du droit international et de violations des droits humains imputables aux forces gouvernementales soudanaises ont été recensés. Celles-ci ont notamment bombardé des civils et des biens à caractère civil (c'est-à-dire qui n'étaient pas des objectifs militaires), tué illégalement des hommes, des femmes et des enfants, enlevé et violé des femmes, déplacé de force des civils, et pillé et détruit des biens civils, dont des villages entiers.

Des éléments de preuve portent également à croire que les forces gouvernementales soudanaises ont utilisé à plusieurs reprises des armes chimiques lors de leurs attaques dans le Djebel Marra. Des images satellite, plus de 200 entretiens approfondis avec des victimes et l'analyse par des experts de plusieurs dizaines de photos ont révélé qu'au moins 30 attaques probables à l'arme chimique avaient eu lieu dans le Djebel Marra entre janvier et septembre 2016. Quelque 200 à 250 personnes, dont beaucoup, voire la plupart, étaient des enfants, sont vraisemblablement mortes des suites d'une exposition à des agents chimiques. La grande majorité des victimes des attaques présumées à l'arme chimique n'ont pas pu bénéficier de soins médicaux appropriés » (Nous soulignons).

Amnesty International, « Soudan. Des informations attestent le recours à des armes chimiques pour tuer et mutiler des centaines de civils au Darfour », 29 septembre 2016:

« Une enquête menée par Amnesty International a permis de recueillir des informations prouvant le recours répété à des armes chimiques présumées contre des civils, parmi lesquels de très jeunes enfants, par les forces gouvernementales soudanaises dans une des régions les plus reculées du Darfour au cours des huit derniers mois.

S'appuyant sur l'imagerie satellite, plus de 200 interviews approfondies avec des victimes et l'analyse par des spécialistes de dizaines d'images montrant des bébés et de jeunes enfants présentant de terribles blessures, l'enquête indique qu'au moins 30 attaques chimiques sont susceptibles d'avoir eu lieu depuis janvier 2016 dans la région du Djebel Marra au Darfour. La plus récente date du 9 septembre 2016.

« Il est difficile de mettre des mots sur l'ampleur et la brutalité de ces attaques. Les images et les vidéos que nous avons vues dans le cadre de nos recherches sont vraiment choquantes ; dans l'une d'elles, un jeune enfant hurle de douleur avant de mourir ; de nombreuses photos montrent de jeunes enfants couverts de lésions et de cloques. Certains ne pouvaient pas respirer et vomissaient du sang », a déclaré Tirana Hassan, directrice du Programme de recherche sur les crises à Amnesty International.

« On peut difficilement exagérer la cruauté des effets de ces substances chimiques lorsqu'elles entrent en contact avec la peau. Les armes chimiques sont interdites depuis des décennies, car il est établi que le degré de souffrance qu'elles causent est injustifiable, quelles que soient les circonstances. Le fait que le gouvernement soudanais les utilise désormais régulièrement contre son propre peuple ne peut simplement être ignoré, et exige que l'on agisse. »

(...)

« Le recours aux armes chimiques est un crime de guerre. Les éléments que nous avons recueillis sont crédibles et trahissent un régime déterminé à diriger ses attaques contre la population civile du Darfour sans aucune crainte de sanction de la part de la communauté internationale. »

(...)

En s'appuyant sur l'imagerie satellite, Amnesty International est en mesure de confirmer que 171 villages ont été détruits ou endommagés au cours des huit derniers mois dans le contexte de cette campagne militaire. L'immense majorité d'entre eux ne disposaient d'aucune présence armée d'opposition au moment où ils ont été attaqués.

Les attaques ont également été caractérisées par des violations flagrantes des droits humains, notamment des bombardements systématiques de civils, l'homicide d'hommes, de femmes et d'enfants, l'enlèvement et le viol de femmes, des déplacements forcés de civils et des pillages » (Nous soulignons).

La Cour européenne des droits de l'homme, dans un arrêt du 30 mai 2017, *A.I. contre Suisse*, énonce d'ailleurs ce qui suit au sujet de la situation au Soudan :

« 50. S'agissant de la situation générale au Soudan, la Cour a récemment rappelé dans l'arrêt *A.A. c. Suisse* (précité, §§ 39-40), que la situation des droits de l'homme dans ce pays était alarmante, en particulier pour les opposants politiques. Elle a également noté, dans les arrêts *A.A. c. France* (précité, §§ 55-56) et *A.F. c. France* (précité, § 49) que la situation s'était encore détériorée depuis le début de l'année 2014. La Cour relève par ailleurs qu'il n'y a pas eu depuis lors d'amélioration significative de la situation. Les conflits au Darfour, au Kordofan du Sud et dans le Nil Bleu ont ainsi perduré et engendré d'importants dommages parmi les populations civiles, même si les combats, notamment au Darfour, étaient moins nombreux. Les rapports internationaux consultés font également état de ce que les individus suspectés d'appartenir à des mouvements rebelles, notamment au JEM, ou de les soutenir, continuent d'être arrêtés, détenus et torturés par les autorités soudanaises (paragraphe 20 à 30 ci-dessus). De plus, il apparaît que les individus encourant un risque de mauvais traitement ne sont pas uniquement les opposants au profil marqué, mais toute personne s'opposant ou étant suspectée de s'opposer au régime en place (*A.A. c. France*, précité, § 56, *A.F. c. France*, précité, § 49, et *A.A. c. Suisse*, précité, § 40). La Cour a enfin indiqué qu'il était reconnu que le gouvernement soudanais surveillait les activités des opposants politiques à l'étranger (*A.A. c. Suisse*, précité, § 40) » (Nous soulignons).

5.

Il résulte des extraits précités – qui ne constituent qu'une infime partie de la documentation disponible au sujet de la situation des droits de l'homme au Soudan – que le Soudan est en pleine guerre civile, le gouvernement commettant des violations des droits de l'homme les plus graves ainsi que crimes de guerres à l'encontre de sa propre population.

En outre, le requérant ayant fui son pays, il pourra à son retour être considéré comme un opposant au régime et subir détention arbitraire, torture et traitement inhumains et dégradants.

Compte tenu dès lors de la situation actuelle au Soudan telle que décrite dans les rapports précités, il y a lieu de considérer que le renvoi du requérant dans son pays d'origine, tel qu'envisagé par la partie adverse dans la décision litigieuse, est extrêmement alarmant.

La situation générale au Soudan, en tant que telle, paraît en effet suffisamment grave que pour établir un risque de traitement inhumain ou dégradant en cas d'expulsion du requérant vers son pays d'origine, en violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme.

A tout le moins, et conformément à la jurisprudence de la Convention européenne des droits de l'homme, l'autorité – laquelle est en possession de telles informations – aurait-elle dû évaluer les conséquences d'un éventuel renvoi du requérant au Soudan, au regard dudit article, ce qu'elle n'a manifestement pas fait.

En décidant dès lors de l'expulsion du requérant vers son pays d'origine, sans avoir préalablement procédé à une appréciation du risque pour le requérant de subir un traitement contraire à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme s'il était renvoyé, la partie adverse a violé ladite disposition.

Un tel défaut d'appréciation du risque de la part de la partie adverse constitue en outre une violation de son devoir de minutie, lequel lui impose de statuer en toute connaissance de cause, tenant compte de l'ensemble des circonstances pertinentes.

Enfin, s'il devait par impossible être considéré qu'une telle appréciation du risque a été effectuée par l'autorité en l'espèce, et que cette dernière a pu valablement estimer que le retour du requérant dans son pays d'origine ne constituerait pas une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme – quod non – il s'impose à tout le moins de constater que la décision attaquée viole

les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que toute considération relative à l'article 3 de la Convention précitée est absente de la décision. »

3.2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Betreffende de vermeende schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de beweringen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder gelden dat de verzoekende partij niet betwist aan de voorwaarden van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet te voldoen: verzoekende partij bevindt zich in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten en wordt ook geacht een gevaar voor de openbare orde te zijn.

Immers dient te worden vastgesteld dat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing geen nut heeft voor de verzoekende partij, nu dit niets verandert aan de verblijfssituatie van verzoekende partij. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Verzoekende partij houdt voor dat een terugkeer naar Soedan een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM. Ter ondersteuning van de vermeende schending van artikel 3 EVRM, verwijst verzoekende partij naar een arrest van het EHRM, alsook naar een rapport van het Human Rights Watch en Amnesty International.

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 EVRM wordt begrepen, “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht” (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 EVRM kan uitmaken, “in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien zij aan die Staat (waaruit zij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven”.

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. De verzoekende partij beperkt zich tot het voorleggen van algemene verslagen nopens de actuele veiligheidssituatie in Soedan, doch zij maakt op generlei wijze aannemelijk dat het door haar ingeroepen risico een individueel karakter heeft, dat voldoende concreet en aantoonbaar is.

“6.1.2.2.1.2. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vevat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie.bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM

5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saad/Italië, § 131; EHRM 4 februari 6/8 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 28 april 2006, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, met name de behandeling van koptische kristenen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde greep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

6.1.2.2.1.3. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S/België en Griekenland, § 359 in fine).

6.1.2.2.1.4. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S/België en Griekenland, §§ 293 en 388).” (R.v.V. nr. 106.487 dd. 08.07.2013)

Verzoekende partij heeft thans zelfs ook niet het nodige gedaan om een asielaanvraag in te dienen wat de geijkte procedure zou zijn.

Er kan dan ook in casu geen sprake zijn van een reëel risico is om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Verder toont verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat de rapporten en de rechtspraak waarop zij zich beroept, op zijn concrete situatie betrekking hebben. Het loutere feit dat zij zelf aangeeft een kwetsbaar profiel te hebben zonder hieromtrent enig bewijs voor te leggen, kan niet in rekening worden gebracht.

Zoals ook blijkt uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM, noch op een risico van het recht op leven zoals beschermd door artikel 2 EVRM.

“De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met te verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). (...)

Waar in het verzoekschrift uitgebreid de specifieke situatie van minderjarigen in Afghanistan wordt toegelicht, herhaalt de Raad dat het in de eerste plaats aan verzoeker is om duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn eerdere verblijfplaats(en). Immers, zo weze herhaald, volstaat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet om aannemelijk te maken dat men er bij een eventuele terugkeer het risico zou lopen op vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker moet enig verband met zijn

persoon aannemelijk maken, doch blijft hier geheel in gebreke” (R.v.V. nr. 95 610 van 22 januari 2013 en nr. 107 646 van 30 juli 2013)

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

Verweerder laat bijgevolg gelden dat verzoekende partij in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid uiterst algemeen en vaag blijft omtrent haar vrees, en bijgevolg in gebreke blijft aan te tonen dat zij behoort tot een persoon met een specifiek profiel die moet vrezen voor onmenselijke of vernederende behandeling.

De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot blote beweringen die niet op haar eigen situatie worden betrokken, en laat na het voorgehouden risico aannemelijk te maken met concrete gegevens die haar persoonlijk betreffen.

Verweerder benadrukt dat verzoekende partij niet aantoont dat zich in heel Soedan een onveilige situatie voordoet, noch dat hij zich niet elders in Soedan zou kunnen vestigen om aan het geweld te ontkomen (zie naar analogie o.a. R.v.V. nr. 107 710 van 30 juli 2013, oordelend in het kader van volle rechtsmacht).

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 dd. 27.03.2002, RvS nr. 105.262 dd. 28.03.2002, RvS nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 EVRM zou geschonden zijn. De beschouwingen van verzoekende partij, kunnen bijgevolg niet worden aangenomen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel kan niet worden aangenomen. Het is niet ernstig.

Het schorsingsberoep is onontvankelijk.”

3.2.1.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005,

Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij bij een repatriëring naar Soedan het risico loopt te worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dit verband wijst de verzoekende partij op recente rapporten van Human Rights watch van januari 2017, van Amnesty International "*Soudan. Des informations attestent le recours à des armes chimiques pour tuer et mutiler des centaines de civils au Darfour*" van 29 september 2016 en naar het arrest van A.I. tegen Zwitserland van 30 mei 2017 van het EHRM.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij, na inzage van het administratief dossier naar aanleiding van de terechtzitting, dat er een Eurodac Hit is met Italië. De verwerende partij kan ter terechtzitting hieromtrent geen verdere informatie verschaffen. De verwerende partij benadrukt dat de verzoekende partij geen asielaanvraag in België ingediend heeft, waardoor ze haar grieven op grond van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat een Eurodac-aanvraag van 29 juni 2017 door de PZ Brussel hoofdstad Elsene een Hit gegeven heeft met Italië. Op het Eurodac-document wordt vermeld dat: "*IT1VR03T5Q M Verona 10 mei 2017*". Voorts blijkt uit de begeleidingsfiche tot verwijdering, opgesteld door de verwerende partij op 7 juli 2017, dat Italië het land van bestemming zou zijn.

Heden betwist de verwerende partij ook niet dat de verzoekende partij de Soedanese nationaliteit heeft.

Niettegenstaande dat er momenteel nog geen repatriëring is voorzien, kan in deze stand van het geding, gelet op de beschikbare informatie, niet uitgesloten worden dat de verzoekende partij niet naar Soedan gerepatriëerd wordt. Er is minstens heden onduidelijkheid naar welk land de verzoekende partij overgedragen of gerepatriëerd zal worden: Italië of Soedan. Daarenboven wordt in de nota met opmerkingen niet betwist dat de verzoekende partij naar Soedan gedwongen verwijderd wordt. Gelet op de recente rapporten van internationale organisaties die de verzoekende partij toevoegt aan haar verzoekschrift en het gegeven dat *in casu* indicaties zijn dat de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in Italië ingediend heeft, gelet op de code van de Eurodac-Hit, meent de Raad dat de door de verzoekende partij voorgelegde stukken, voldoende concrete gegevens bevatten die een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek vereisen in het licht van artikel 3 van het EVRM. Het komt aan de Raad niet toe hieromtrent enig onderzoek te doen. In deze benadrukt de Raad dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de gemachtigde bij het uitvoeren van een gedwongen verwijdering de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448). Daar op het eerste gezicht nog onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het actueel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM ten aanzien van Soedan, terwijl artikel 3 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist, lijkt de verzoekende partij bijgevolg in deze fase van het geding een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM te hebben.

Voorts wijst de Raad er de verwerende partij ook op bij het gedwongen uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij duidelijkheid dient te verschaffen omtrent het land waarnaar zij zal verwijderd worden, zodat zij in de mogelijkheid is een daadwerkelijk verweer te voeren tegen de bestreden beslissing in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De grief lijkt ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

Het enig middel lijkt in de mate dat het de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, in deze stand van het geding ernstig.

3.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

De verzoekende partij kan gelet op de bovenstaande bespreking van de grief gestoeld op artikel 3 van het EVRM worden gevolgd, het middel op grond van artikel 3 van het EVRM lijkt ernstig.

Conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen nadeel wettelijk vervuld als een middel ernstig wordt bevonden gesteund op de grondrechten van de mens, zoals artikel 3 van het EVRM, waarnaar wordt verwezen in artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is bijgevolg voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 6 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS